

# „BULANDRA“, O CASĂ A INIMILOR SFĂRÂMATE

„Bulandra“ reprezintă, nu numai pentru bucureșteni, cărora le aparține, cândva, și prin titulatură (Teatrul Municipal), dar pentru spectatorii și specialiștii din toată țara, un punct de reper în arta scenică: un anume mod de a înțelege teatrul și un anume stil de a-l face, o anumită atmosferă chiar, de care se lasă, în genere, contaminați și noii veniți în trupă. Tutelara doamnă

Bulandra, Liviu Ciulei, mai apoi, au insuflat locului – programatic, poate – un aer inconfundabil („spiritul «Bulandrei»”), care dăinuie, nealterat, de ani întregi; deși ansamblul s-a îmbospătat, firesc, în timp, pentru observatorul din afară stăruie, în chip ciudat, impresia că are mereu în față aceeași „Bulandră” pe care a știut-o dintotdeauna. Poate pentru că aici marile umbre plutesc încă, ocrotitor,

în preajma scenei... Oricum, succesele de la „Bulandra” par întotdeauna să bucure mai tare, iar eșecurile, să dezamăgească mai dureros pe toată lumea, inclusiv critici. E privilegiul și blestemul oricărui ales. E, în același timp, avantajul și riscul oricărui temerar care se încumetă să-și lege numele, fie și numai ocazional, de Teatrul „Bulandra”. Ori, cine știe, mai ales în acest caz.

## Mazilu monarhist

**SOMNOROASA AVENTURĂ de Teodor Mazilu • TEATRUL „BULANDRA” • Data reprezentației: 29 martie 1995 • Regia: Tudor Mărăscu • Scenografia: Mihai Mădescu • Ilustrația muzicală: George Marcu • Distribuția: Tamara Buciuceanu (Mătușa Cleo), Ștefan Bănică, Petre Nicolae (Ogaru), Virgil Ogășanu (Domnul Gherman), Tora Vasilescu (Gabriela), Claudiu Stănescu (Manole).**

\*\*\*

Teodor Mazilu este un dramaturg care împărtășește, în mare măsură, soarta lui Caragiale. Sensibilitatea sa, dureros de ascuțită, a prins turpitudinile contemporanilor în fraze care, la fel ca și ale lui I.L., sunt de multe ori citate fără să fi fost, în prealabil, citite. Asemenea lui Caragiale, Mazilu e aproape intraductibil, iar tradus, ar fi, mai mult ca sigur, neînțeles ori înțeles doar la nivelul primar al tramei care, la el, este de prea mică importanță. Povestită, pur și simplu, acțiunea pieselor maziliene sună cel mult banal, dacă nu de-a dreptul derizoriu. Iată, de pildă, **Somnoroasa aventură**: Gabriela, jună romanțioasă, plictisită de amorul nespectaculos al băiatului bun Manole și curtată de bine situatul Gherman, și el doritor de „evadări din

cotidian”, îi cere acestuia din urmă să-o răpească, neputând ea concepe altminteri fericirea conjugală viitoare; cu ajutorul Mătușii Cleo și al vechiului ei amic, Ogaru (funcția dramatică a celor două personaje e însă neglijabilă), operațiunea va fi pregătită în amănunt, dar va eșua din cauza indeciziei sperioase a pretendentului, așa că Gabriela va reveni spășită la Manole. Cum se vede, pretextul conflictual apare, în ordine epică, mărunț și puțin plauzibil. Psihologiile ce se descoperă îndărătul lui sunt, în schimb, pe cât de verosimile, pe atât de înspăimântătoare, căci în ele recunoaștem – amuzați, indignați, îngroziți – boala națională a formelor fără fond, superficialitatea, snobismul, lichelismul, tembelismul. Nu mai este Mazilu actual? Măcar de n-ar mai fi!

Este însă atât de actual încât aducerile la zi pe care Tudor Mărăscu, regizorul invitat să monteze acest text la „Bulandra”, a găsit de cuviință să le înfăptuiască sunt nu doar deloc necesare, ci hotărât dăunătoare. Manole transformat în monarhist militant, inscripții cu S.R.L. plantate în decor și altele asemenea nu „contemporaneizează” piesa, ci o coboară în zona dubioasă a pamfletului de conjunctură. Alături de ritmul trenant al montării, această neîncredere în autor umbrește nefast descifrarea regizorală care, ca punct de pornire, era inspirată, căci

Tudor Mărăscu a abordat textul în tonalitatea realistă nimerită a pune în valoare atât de specialul absurd mazilian.

Jocul actorilor a urmat aceeași linie realistă, cu micile devieri „colorate” proprii fiecăreia dintre personalitățile ce au alcătuit distribuția: Tamara Buciuceanu, Virgil Ogășanu, Tora Vasilescu și Claudiu Stănescu; nici mai mult, și nici mai puțin. Ogaru a fost ultimul rol pe scenă al lui Ștefan Bănică; drumul fără întoarcere pe care a plecat actorul ne îndeamnă să păstrăm imaginii sale din spectacol un regret îndulcit de tandrețe.

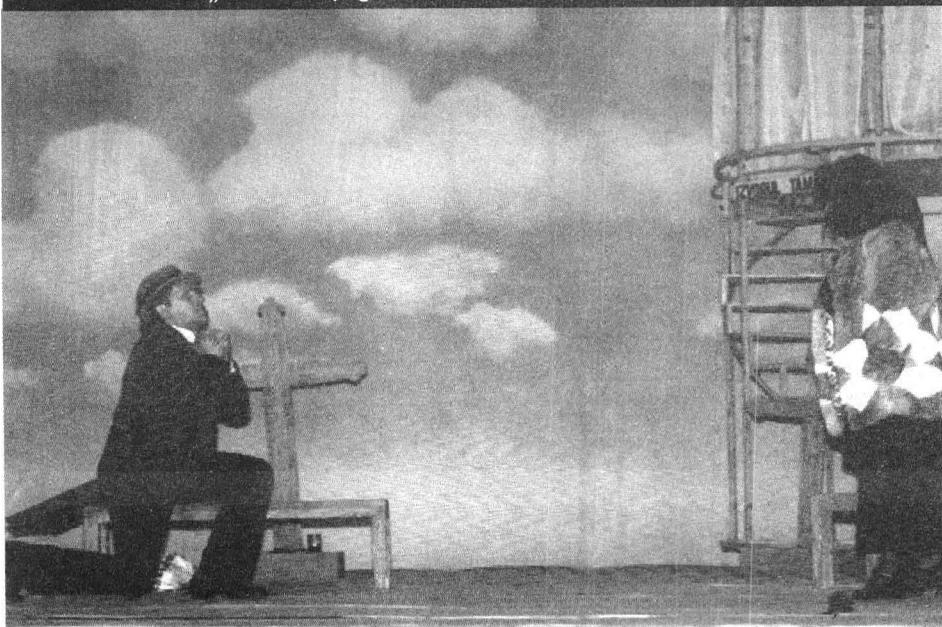
## Amintiri, amintiri

**MELISSA de Nikos Kazantzakis. Traducere de Alexandra Medrea-Danciu. Adaptare de Nona Ciobanu • TEATRUL „BULANDRA” • Data reprezentației: 12 mai 1995 • Regia: Nona Ciobanu • Scenografia: Mihai Mădescu • Muzica: Harry Tavitian • Distribuția: Victor Rebengiuc (Periandru), Claudiu Stănescu (Licofron), Iulian Băltătescu (Kipselos), Dragoș Pășlaru (Procles), Dana Tapalagă (Alka), Mihai Căfrița (Demos), Harry Tavitian (Aedul lui Periandru), Maria Varsami, Răzvan Mazilu, Mihai Mihalcea (Alaiul lui Dionysos), Raluca Petra, Laura Crăciun, Adelaida Zamfira, Marcela Motoc, Ioan Batinăș, Daniel Popescu, Petre Dinuliu, Barbu V. Dumitru, Simon Alexandru, Susanu Ionel, Bană Andrei (Cor, slujitori, mulțime).**

\*\*\*

Nona Ciobanu, studentă la regie în ultimul an, se numără printre realizatorii năpră a avalanșă de reuniuni festive și festivaliere din teatrul nostru le-a așezat pe frunte o cantitate coplesitoare de cununi. A semnat până acum trei spectacole; două – **Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte** și

Virgil Ogășanu și Tora Vasilescu în **Somnoroasa aventură de Teodor Mazilu** la „Bulandra” (regia: Tudor Mărăscu)



**PREMIERĂ PE ȚARĂ**